

10/387

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. - ESTRANER, 2'50

LA VEU DE LA MARE

—No te'n fiis massa, fill meu, que encara li han de tallar les ungles.

L'altre Gurugú

Han pres el Gurugú les tropes espanyoles. Ja el van pendre fa dotze anys. Però la feina de dotze anys es perdé en un dia de la segona quinzena del passat juliol, i ara s'ha hagut de tornar a començar.

Pres el Gurugú de Melilla, queda a la península un gep econòmic en contínua creixença, que és com un altre Gurugú. I s'acosta l'hora de l'assalt al Gurugú econòmic, Vè l'hora de la presentació del compte. La glòria i la victòria costen pessetes, ara com abans. No hi ha més remei.

El diari conservador La Epoca, que d'ençà que no és ministerial posa sovint el dit a la llaga, ha tirat unes gotes amargants a la dolça beguda de l'ocupació del Gurugú. En mig del jubilo nacional, ha recordat, en una noteta mal intencionada, que en l'últim balanç del Banc d'Espanya, el saldo deutor del compte de Tresoreria puja de 104 a 167 milions de pessetes. Un bot de 63 milions en pocs dies. «Ja comencen a notar-se, afegeix La Epoca, en la marxa del Pressupost els gastos extraordinaris de la nostra acció al Marroc».

I doncs? Es que algú s'havia pensat una altra cosa? Els diners donats per subscripcions patriòtiques són com propines. El senyor Esteve català i el señor Esteban castellà, a més de les propines, hauran de pagar el comptel, si són servits...

EL MOMENT DECISIU

En els dies difícils, el govern i la majoria de la premsa, lo que volia dir la majoria nacional, parlaven de que la reconquesta del territori melillenc perdut, tindria un caràcter exclusivament «litoralista», és a dir, que venjats els morts i l'agravi, ens limitariem a ocupar una zona perifèrica de garantia per a la ciutat, i de base per a la infiltració proteccionista.

Als dies neguitosos han succeït els dies optimistes. Ha caigut el Gurugú, ha caigut tot el territori comprès del mar al riu Kert, sense una gran resistència i ara que s'ha aconseguit lo que feia dos mesos semblava tasca difícilíssima, ara ja s'inicia el penediment de les afirmacions primeres, i s'intenta convertir lo realitzat en campanya primera, pròleg; naturalment, d'una segona, que acabaria reconquistant la part muntanyosa perduda.

Tot el problema del Marroc, està avui en el riu Kert, convertit en un petit Rubicó. Se passa o no's passa? Segueix l'acció militar, o comença la política? Persistim en la vella trajectòria clàssicament espanyola, o iniciarem una de nova, reproduint els mètodes francesos?

L'apertura de les Corts no és una garantia, car l'oposició és ínfima i la subordinació al ministeri excessiva, fins en gent com els regionalistes, que s'han venut la primogenitura catalanista per una cartera. Lo que'l govern decideixi, decidiran les Corts, i el govern decidirà lo que li sigui dictat per forces extraparlamentàries.

Solament una acció pública podria imposar un respecte al seny que ha de precedir el nostre protectorat, però subsisteix la censura, i en molt territori la suspensió de garanties. Se corre, además, el risc de que sigui pres per anti-patriotisme lo que és precisament patriota, ja que desitja estalviar sang i donar sobirania a la intel·ligència per damunt dels instints guerrejadors.

La força i el valor d'Espanya, està imposat, i els moros, i tothom està convençut de que com s'ha arribat al Kert, s'arribaria a les vores del Muluya, però sacrificant vides. ¿Per què, doncs, per un gest cavalleresc sacrificar-les, si l'ocupació pot tenir una fórmula política i el càstic dels moros muntanyencs pot aconseguir-se sense necessitat de un avenç de l'exèrcit, per l'aplicació dels nous elements bèl·lics? ¿Per què persistir en donar més valoració a l'amor propi que no pas a les vides i a l'hàbil sapiència?

I En Cambó, arribada la decisió guerrera, què faria? Continuar l'intervenció — respònem nosaltres. Trobar una dialèctica justificadora, per a seguir en el ministeri com la va trobar per a entrar-hi. En Cambó ha passat el seu riu Kert.

PARADOX

La Cierva, marquès del Triomf?

Nosaltres no ens ho creiem, però ho diuen. Diuen que a En La Cierva el faran marquès. I marquès del Triomf. Això seria un premi a la seva tasca de ministre de la Guerra. Perquè és el cas que ara hi ha qui sosté que el guanyador principal de la campanya de Melilla és La Cierva. Els que sostenen això són els seus parents, els seus amics i els seus protegits. És una creència que està molt estesa a Múrcia, sobre tot cap a la banda de Mula.

Nosaltres no tindriem res que dir si a En La Cierva el fessin marquès de qualsevol altra cosa que no fos del Triomf. El títol de marquès de Mula, per exemple, no li aniria gens malament. Potser li escauria més que el títol de comte a En Caralt. Un marquesat, avui en dia, no és cosa que faci fret ni calor. És marquès En Rius i Rius. Per què no pot ésser-ho La Cierva? Si fessin a La Cierva marquès de Mula i a En Maura duc de Mallorca, o del Pi de Formentor, que és un títol que fa més bonic, la cosa no passaria de ratlla.

Però això de marquès del Triomf, si que no va. La feina d'organització militar que diuen que ha fet La Cierva al ministeri de la Guerra, no arriba fins al punt que se l'hagi de tenir per l'organitzador de la Victòria. Aquest Danton de Múrcia és falsificat.

Si es donés el títol de marquès del Triomf a La Cierva, què quedaria per al general Berenguer i per al general Cavalcanti? Sembla que al primer li donaran l'ascens a tinent general i al segon la creu laureada de San Fernando, el nom de la qual deixem en castella perquè així fa més efecte. No obstant, concedir la glòria nobiliària del triomf al ministre de la Guerra, és excessiu.

En La Cierva hauria d'ésser el primer interressat a no voler que se'l designi com a triomfador. Ja sabem que és fatxenda. Però ha de pensar que la gent l'està mirant. En les coses formals no val a fer riure.

FULMEN

La tragèdia de Cà'l Jan

A cosa de dos o tres mesos que el poble rus s'està morint de fam. Aquesta trista situació ha commogut a tot el món i fa deu o dotze setmanes que hi han comissions nombroses per a portar un auxili als famolencs russos. Vinga delibèrer, vinga escriure memòries i dictàmens i, mentrestant, els russos vinga morir-se de fam.

Això ens recorda el cas de Cà'l Jan, una casa de Igualada, del carrer de Sant Agustí, habitada per una família de bona gent.

Un pobre captaire que venia de terres enllà carregat de misèria, va caure mig mort de debilitat a l'acera de Cà'l Jan. Era ja ben entrada la nit i el noi gran de Cà'l Jan al retirar, com de costum, a la matinada, s'entrebancà amb aquell destorb que li barrava el pas.

El noi, al veure que's tractava d'un home sense sentits, despertà al seu pare, i plens de pietat pujaren al pobre home a un llit de casa seva. Anava fent-se de dia i resolgueren avisar a un metge i a les autoritats.

El metge hi comparegué a les nou del dematí, i en vista de l'estat d'aquell pobre home resolgué no pendre cap providència fins haver-se presentat les autoritats, que feren cap per allà a mig dia.

Les autoritats acordaren que el metge forense, el metge municipal i el metge de la casa tinguessin una consulta i, mentrestant, fent-li olorar èter lograren retornar al malalt que, fent un gran sospir, digué: —Tinc gana!

Els de Cà'l Jan s'apressaren a pujar-li una tassa de caldo, però les autoritats s'oposaren a que el malalt ja prengués sense que els metges s'haguessin posat d'acord.

—En l'estat que està—digué el senyor jutge,—un caldo tan fort podria reprendre'l i matar-lo. No volguem responsabilitats.

El forense era fora per qüestió d'una autòpsia que havia de fer a Tous, i va tornar molt tard de la nit. La consulta va tenir lloc, doncs, al matí del dia següent.

Un metge va opinar que s'havien de donar al pacient unes inyeccions d'una porqueria d'aquestes que acaben en ina. L'altre metge digué que calia alentar-lo amb una tassa de caldo i una copa de Malvasia. El tercer opinà que era convenient una sangria i un lavatge a l'estòmec amb aigua clara. No es varen entendre, i, essent l'hora de dinar, quedaren en reunir-se novament a la tarda.

A les vuit del vespre, i després de tres hores de discutir i en algunes ocasions quasi disputar, convingueren en donar-li al malalt una sopeta lleugera. S'apressaren a fer-la els de Cà'l Jan i la pujaren al pacient, però el pacient havia acabat la paciència i, cansat d'esperar, s'havia mort.

La tragèdia de Rússia acabarà com la tragèdia de Cà'l Jan. Quan les nacions d'Europa hagin decidit la manera de prestar auxili a la desgraciada nació, del poble rus ja no se'n cantarà gall ni gallina.

JEPH DE JESPUS

un capriciós i un voluble, propens a desmentir avui lo que ha afermat a la vetlla, i a la inversa.

L'orator i el retoricisme, són les majors calamitats en el camp polític i literari. L'escriptor conceptuós, inflat, amic d'escriure perquè sí, pel gust d'ajuntar paraules cercant que facin bonic, és tan perillós i ens roba tant de temps, com el llengua llarga que enfilat a una tribuna, es troba compostos els sermons.

Però, aneu li a la multitud amb observacions i amb veritats de certa mena. Per a molts, són la política, la ciència, o la religió, un de tants espectacles com la complicació del viure ens ofereix. Per a altres, és l'art de escriure una manera com una altra de matar l'estona.

I de que mentre arreu del món s'opera en les costums una evolució fondíssima, persisteix el xerraire, orador o literat amb la seva dèria, en tenim exemples a milers.

Si hiem d'esperar la salvació de que siguin els homes de idees—no de paraules—els que ens governin, tant se valdrà que ens morim tots ara mateix. El verbalista, que és el mal grà que pateix la humanitat, resulta immortal. Ni la fam, ni la guerra, ni les més grosses malvestats poden amb ell. Com la mala herba, rebrota després que pensem haver-lo aixafat, definitivament.

Un diari ens en dona la prova, en assabentar nos de que s'ha agenciat un corresponçal a Madrid. Talment com si visquéssim cent anys enrera, i com si ço que a Madrid passa, no sigués del domini dels barcelonins als cinc minuts de succeït; com si a les poques hores de publicar-se, no disposéssim dels diaris, per a més amples referències.

El cronista (?), o corresponçal, és presentat als llegidors del diari, en un preàmbul a doble columna, rublert de compliments i elogis. A continuació, va un treball del interessat, escrit tot ell en una prosa rimbombant, que no hi ha per on agafar-la. De substància, de contingut, zero. Com ho faria, l'home, per a desmentir la tradició?

Una mostra de tan bell producte de l'enginy humà, la tenen en el fragment que va a continuació. I consti, que ha sigut la tal aplegada a l'etzar. On primer s'ha enfonzat la punta de les estidores, indecises davant l'abundós recapte ofert a la seva vista.

Es diu l'article, res menys que *Vida nueva*, títol que és ja una troballa i un encert de originalitat.

I escriu: «Este mes—fa referència a l'octubre—viste de anacoreta y pisa hojas secas y arenas retostadas, bajo los ámbares intervioletas de un firmamento húmedo con sacras emociones de violoncello litúrgico.»

El treball, bastant extens, segueix tot en igual to.

Si constéssim en la llista de subscriptors del diari, ens apressariem a enviar la baixa, tota vegada que segons el prologuista, repetirà el literat, amb freqüència.

Simples llegidors, no podem fer altra cosa que deixar el diari, i bons catalans, dir al minyó autor del desfogament:

—Va per tu, el pollastre!

Del nou camí

Aclarim conceptes. Deixarem dit que el socialisme ha mort. Això, malgrat i amb contradicció pròpia, diem que no és prou cert. No és cert del tot perquè tampoc pot dir-se en absolut que no ho sigui. El socialisme dogmàtic, aquest és, an el nostre concepte, el que ha mort.

Seguint el criteri que de la Mort i de la Vida en tenim format, al dir ha mort, no voldrem dir que ço que li donà la vida hagi deixat d'existir. La transformació de les idees d'ahir, són les d'avui, com aquestes seran les del demà.

Doctrinàriament, el socialisme és la continuació de la idea que cerca resoldre conjuntament la desproporció que ha guardat fins ara el cos social de la Humanitat.

Si nosaltres reduïm el ser humà a la insignificant que té davant del conjunt Humanitat, podrem anomenar *cos* an aquesta, com la cè'l·lula, malgrat i ésser l'entitat vital

Com més amics, més clars

Hi ha qui dubti de que som per essència un poble de xerraires?

Fa vuit dies parlàvem de la incontinència verbalista dels nostres polítics i de les desgràcies que la xerrameca ministerial ha comportat a Espanya, on ens rendiem a la música de les paraules; on qualsevol beneit, sense altre do que el de l'orator, aconsegueix enfilat-se més ràpidament que una carabassera.

La facilitat de paraula, ho és tot per a nosaltres, que restem boca-badats davant de un paragraf cadenciós i arrodonit.

Prou se n'han dit de coses per tal de pal·lesar el perill oratori, més perjudicial i de més desastroses conseqüències, que la pitjor de les plagues. Al menys, s'ha repetit en tots els tons, que sol ésser l'orador un cap buit,

del cos humà, perd importància davant el conjunt que aquesta integra.

Si, contràriament, donem a cada ser part del cos Humanitat, la importància que té en el desenrotllament d'aquest, veurem que adquireix una personalitat, i seguidament, sabrem que cada personalitat presenta una característica i que de l'agrupament de característiques, afines en resulten els pobles, amb ço que creiem poguer dir que la Humanitat no és propiament un cos, sinó un conjunt de cossos, al que cal armonitzar degudament per a que, efectes i defectes d'un i de l'altre, no produeixi la desarmonia.

L'armonia no la produeix un sol tò d'expressió, sinó la diversitat de tons que contribueixen a ella. Resoldre sots un mateix patró de divergències socials de diferents característiques, forçosament ha de portar a un fracàs.

El fracàs del socialisme doctrinari no està precisament en que aquest careixi de fonament, car els que han contribuït al seu desenrotllament l'han fonamentat dominats per les característiques pròpies de l'agrupament a que pertanyien i pertanyen, ni tan sols és culpa d'ells, sinó d'aquells que, sense prendre's la molèstia de volguer saber ço que ha d'ésser el socialisme, han volgut avançar l'unitat del món atribuïnt a tots els pobles les mateixes necessitats i per tal l'aplicació dels mateixos remeis.

Ultimament, l'enderrocació del poder que, encara que guiat per altres i ben diferents sentiments portava el mateix fi, ha fet recullir en sí mateixos an aquells que el seguien veient-hi en ell la realització propra del seu ideal, per a dedicar-se a ço únic que hi ha de veritat en el socialisme, la ciència social basada en el més estricte positivisme.

La ciència social, com estudi de les característiques de cada poble i exercida per qui d'elles estigui fonament assabentat, és l'únic medi de resoldre les deficiències de que pugui doldre's i fer-lo apte per a formar part del conjunt sense causar la desarmonia.

Dit això, per conseqüència lògica, queda assenyada la formació d'un nucli nacional que estudi i apliqui la Ciència Social.

Quedi entès que nosaltres parlem per Catalunya, considerant que quant abans deu incorporar-se al veritable moviment social. Poiser ço que cal ara, és parlar un xic de ço que podem entendre per Positivisme.

MIQUEL D'ARNAU

LLUITEM-HI!

Lluitem-hi contra aquests, que, amb la mentida, prediquen la veritat de l'existència; mortals feixucs de greix; balbs de consciència; patents del privilegi de la vida. Són brots d'arbre empeltat; i és llur florida branca que el corc s'hi arrapa; pestilència la soca al vent llençant; són bafs d'essència d'un bàlsam de moral escanyolida. Que el món sigui per ells cau fondo; estada de cuques verinoses; pla on s'hi arriquin llops secs que, patint fam, llurs cors rosequin. Etern suplici humà del Dant; onada de foc d'infern; tions de flam que hi visquin i on ànimes de monstres hi espateguin!

JOAQUIM MALLEU

BUCOLIQUES

EL FOLL

El sol post, En Feliu s'asseu a terra, prop la xemeneia sense foc. No encén l'espelma. Deixa a la nit embolcallar-lo i, com una serventa curosa, cobrir l'arca, les cadires i el llit. Aviat no distingeix més que la pèndola de coure que va i vé dins el rellotge invisible.

La lluna s'aixeca. En Feliu l'endavina i sent com puja, lleugera, entre els arbres. Volen tocar-la amb l'extrem de llurs puntes, agafar-la en passar. Però ella s'esquitilla, se'ls hi escapa, i aboca al seu davant, per a avisar sa vinguda, una resplendor clara com un doll de xerigot. En Feliu mou els llavis i estira les mans.

Li prega de venir més a la vora. La lluna toca l'extrem del sostre. S'acosta encara, s'arramba a la finestra i sembla immobilitzar-se un instant.

Desseguida, la faç blanca i diatada, mentre que l'emoció fa en son cor un bruit de front, En Feliu toca a la lluna, sobre son braç esquerra com a violí, amb son braç dret com arquet, un suau aire de música que no fineix.

JULI RENARD

JOAN CORTÉS PICÓ, trad.

Del braser internacional

A l'hora present, els parisencs que'n diríem *chic*, són víctimes d'una fondestima preocupació.

L'amoïno ha pres estat periodístic, essent ja més d'un diari a compartir l'inquietut de que és víctima l'exèrcit de desvagats, rics o vividors, que poblen la capital de França.

Anem a dir que la cosa s'ho val de veres. Saben de que prevé el mal de cap de tots aquests parisencs?

De no sapiguer-se, a l'època en que som, la dança que aquest hivern imposarà la moda. Hi ha, o no hi ha motiu per a desesperar-se?

Enguany, segons sembla, s'imposa desterrar alguns balls dels que més havien privat darrerament.

Ignorem els motius de semblable resolució. Lo cert, a jutjar per lo que d'allà dalt se'ns innova, és que el *tango* o l'*one step*, o com sigui que s'anomeni, es troben a les acaballes.

Que ambdues dances, han perdut bona

part del prestigi de que gaudien, i que els sarauistes inconstants, amics de seguir la moda, no estan per brocs.

Part de la premsa parisenca, la que recull especialment els *batecs de l'opinió*, segueix atenta les incidències del nou problema, més difícil, sembla, que l'interpretació del tractat de Versalles.

No'ls dic tinya! Trobar-se en plena tardor, i ignorar a que hem de atendre'ns respecte d'un extrem essencialíssim com és el de giravoltar en una reunió, o *dancing*!

El dany està en que cada hù diu la seva en l'assumpte. Que mestres, *amateurs* i periodistes fiquen cullerada en la qüestió, defensant el punt de vista individual.

Hi ha tants criteris, com vots en la matèria. Déu vulgui, que de la confusió no en surti qualque desgràcia. Que la cordura i la serenitat imperin entre els desavinguts.

Sense que lo que anem a dir signifiqui el més lleu propòsit de ficar nos on no se'ns demana, ens atrevim a proposar, ja que no la solució del plet, el medi d'arribar tots plegats, blancs i negres, contents i descontents, al indispensable acord.

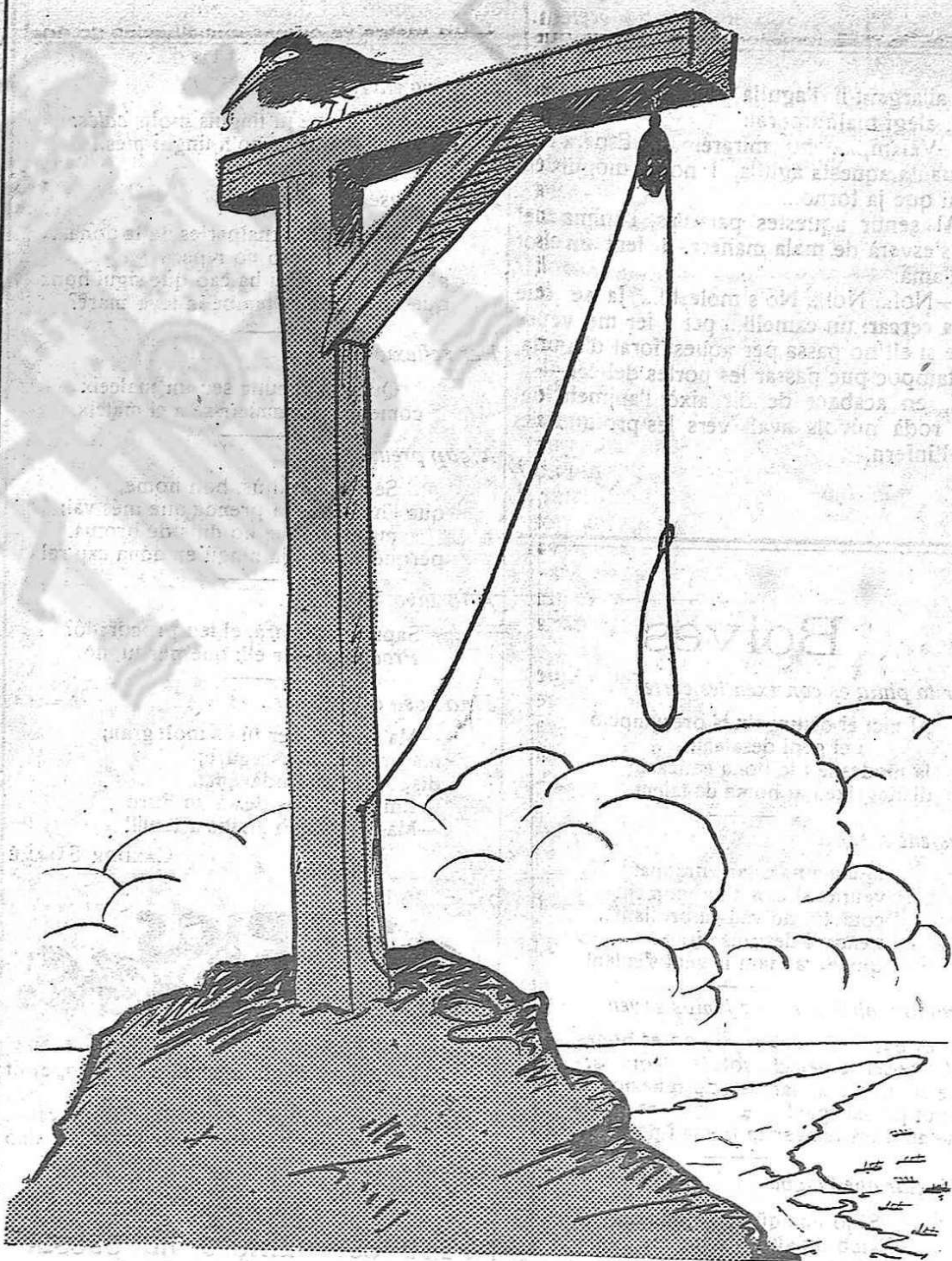
La cosa, plantejada en els termes en que es troba, és afer purament nacional; esdeveniment d'ordre purament interior, lo que, repetim, ens priva de ficar nos-hi. Sort ne tenen els francesos.

Ara, que com les coses que afecten a la nació veïna, a París, especialment, interesen un xic a tots els pobles de la terra, com sigui que fet i fet, tampoc cap sarauista del món alçarà un peu sense saber lo que a París s'estilla, lo millor que podrien fer els francesos fora convidar a les potències estrangeres a una mena de consell per l'estil de la Societat de les Nacions, o la Conferència Interaliada.

Nosaltres, espanyols, ens conformariem en esperar tranquil·lament que se'ns trametés la resolució adoptada.

Per comoditat, primer. Després, perquè sortosament, no som potència.

Per a acabar d'arrodonir la victòria

Lo que fa falta al cim del Gurugú

També, perquè fet i fet i al pas que van les coses, sabem prou i massa lo que'ns caldrà ballar aquest hivern, i l'altre, i el de més enllà, com no surti qui s'apiadi de la nostra sort.

El ball de Sant Vito, i, per comble, amb la més lleuja.

DOS "HOMES"

En un estanc de la Rambla, cada setmana, el dimarts, des de primera hora, es troben fent cúa En Pere i En Pau.

Al començà aquest fandango de l'escassès del tabac,

—parlem ja de bastants dies— els dos dignes ciutadans

no tenien la fortuna de conèixe's, però jail,

tantes i tantes vegades s'han vist allà, arreglerats,

esperant les pacatilles,

que, com és molt natural,

primé amb un lleuger saludo,

després amb un «Déu lo guard» ple d'efusió carinyosa,

poc a poc han acabat per fer-se amics i parlar-se

com dos perfectes companys.

Heu's aquí, doncs, que un cert dia que'l plantó es feia molt llarg

i la «saca» no arribava,

En Pere va di a n'En Pau:

—Sap que som bastant criatures de deixar-nos trepitjar

d'aquest modo tan estúpid?

Tres hores aquí esperant!..

I total, per que?

—Vol creure— va fer, mig rient, En Pau—

que ara justament pensava això mateix? Li sóc franc;

jo fins me'n dono vergonya de veure'm cada dimarts

plantat aquí, com un tonto...

—Perquè som uns animals,

i perdoni la franquesa;

el vici ens té dominats.

Si tinguéssim energia!..

—Què fariem?

—Què?... Deixar de fumar.

—Que ho diu de veres?

—Si ho dic?... Per la meua part no'm costaria gran cosa.

Sols per no haver de passar cada dimarts per aquesta humiliació!..

—Caram!.. Sap que seria un cop magnífic?

—I un «rasgo» de dignitat, que provaria que encara queden homes.

—Doncs... ja està!

Des de avui, jo li prometo,

que'l que és per mi, s'ha acabat.

Jamai em tornarà a veure aquí fent cúa! Jamai!

—Ho jurèm?

—Quatre vegades, tantes com vulgui!

—Endavant!

I ara, com a despedida, cridem: ¡Morin els estancs!—

.....

En efecte; allà a la Rambla mai més se'ls hi ha vist. En Pau va a fer cúa a la Sagrera

i En Pere va a fer-ne a Sans.

C. GUMÀ

A les portes del Cel

No recordo bé si és en l'Evangeli de Sant Mateu, en el de Sant Lluc, en el de Sant

Marc o en el de Sant Joan que hi figura aquella famosa resposta que Jesús va donar a un ric farizeu al preguntar-li aquest si era gaire fàcil que un home de grans fortunes materials arribés a aconseguir l'eterna benaventurança.

Sembla que Jesús va respondre: —«De veritat, de bona veritat vos dic que és més fàcil fer passar un camell pel forat de una agulla que un ric per les portes de la Glòria.»

Feta la llei, feta la trampa

—Ha vist, mossèn Francesc?... En Cambó vol posar un impost sobre els solters..
—Això rai, germana!... Ens farem passar per marit i molla.

Els catòlics burgesos, «per la part que'ls hi toca», han donat sempre a aqueixa frase bíblica diverses interpretacions, assegurant la majoria que Nostre Senyor no hauria estat capaç de *encolomar-nos* una imatge comparativa tan desbaratada, i afirmant que el «camell» a que's referia no era precisament la bèstia rumiant que porta unes muntanyes russes a l'esquena, sinó un «camell» de cànem, o sia una espècie de corda groixuda que gasten certs mariners.

Així fan possible els rics l'entrada del camell a l'agulla; tot depèn de la grandària del forat.

Però els poderosos s'equivoquen de mig a mig. Millor dit, això ho fan córrer per a despistar, puix ja saben ells que la primera interpretació és la bona; i no n'hi ha cap d'ells que les tingui totes a l'hora de fer el darrer badall.

La prova és lo que li va passar a les mateixes portes del Cel a un nou ric no fa pas gaire temps, segons ens informa l'Agència Interplanetària pel mitjà d'un tele-radiofona sense fils.

Fou el cas que, trobant-se el bon Sant Pere prenent el sol a les portes del Cel entretingut sorgint una vella xarxa—afició que li ha quedat al pobre home de la seva primitiva professió—heu's aquí que se li presentà una ànima recent arribada de la Terra: —D'on vens?—preguntà el sant, mirant-se l'ànima per damunt de les ulleres.

—Vinc de Barcelona.
—Ah, sí?... I de què feies allí?...
—Era propietari, capitalista, banquer...
—I què més?
—Havia sigut regidor.
—I res més?
—Aleshores de la guerra vaig ésser un dels més grans acaparadors... però era del sometent, de la Defensa Social i cada dia per altre anava a missa.

—Deves tenir molts diners?...
—Molts; però ara, al morir, quasi tots els he deixat als capellans. Oi que havent-ho fet així, podré entrar al Cel tot seguit?
—No sé... no sé...—murmurà Sant Pere, deixant la xarxa a terra.

I allargant-li l'agulla amb que estava cosint, afegí malhumorat:

—Veiam,.... ho mirarem.... Espera't.... Aguanta aquesta agulla, i no et moguis de aquí que ja torno...

Al sentir aquestes paraules, l'ànima del ric s'esverà de mala manera. I fent un bot exclamà:

—No!... No!... No's molestil... Ja sé que va a cercar: un camell!... per a fer-me veure que si ell no passa per aquest forat d'agulla, jo tampoc puc passar les portes del cel.

I, en acabant de dir això, l'ànima del ric rodà núvols avall vers les profunditats de l'Infern.

D. O.

Bolves

Per la pinta es coneixen les cartes

Al nici el distingeix la presumpció i el geni desatent; la modèstia i la bona educació distingeixen al home de talent.

Desfent el refrà

Quan uns estan enraonant veuràs al cap d'un moment com tot ho van embrollant... i encara després diran que enraonant la gent s'entèn!

Pronto y bien, rara vez juntos se ven

No és pas fàcil que't surtin obres bones del que sense pensar, vols fer depressa; que si'l que fas, barroer, no reflexiones, et pot passar igual que a aquelles dones que amb les feines fan fressa i poca endreça.

Més clar que l'aigua

Si jo una qüestió algún dia amb un altre sostingués, no és cert que demostraria, si aquest la raó em dongués, de que jo no la tenia?

La meua enveja

No'm sap greu que tú tinguis molts calés: lo que sento és que jo no'n tingui més.

Brams d'ase no pugem al cel

Sols per costum malparles de la dona... i el teu cap no repara al dir que no n'hi ha cap que sigui bona que una dona és també la teua mare?

Per reflexió

Quan al enemic seu un maleeix comença per maleir-se a si mateix.

A cop preu

Seriós, em dius, bon home, que l'honor és la prenda que més val; mes crec que ho dius de broma, perquè al món ja ningú en dona cap ral.

A lo tuyo, tú

Saps lo que farà, el teu procuradó? Procurarà per ell; que per tú, no.

Una cosa es predicar...

—Ma amistat per tú es molt gran; ma protecció t'asseguro; disposa d'ara endavant...
—Em poguessis deixà un duro...
—Ma amistat no arriba a tant!!!

CANDOR SALAMÉ

Ja tenim el Gurugú. El Gurugú és una muntanya molt gran, molt ampla i molt alta. Les tropes espanyoles sembla que la varen voltar toia sense trobar-hi cap bolet.. i això que és el temps. Val més així.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Una festa republicana a Terrassa. Per al dia 23 està anunciat un gran banquet en honor de l'ex diputat provincial per aquell districte, senyor Palet i Barba. Arri poc o molt!... Qui sap si un dia o altre, menjant, menjant, ens sortirà la República de dins d'una sopera.

A cà'l Bisbe han rebut d'un generós donant duescentes pessetes amb destí als afamats de Rússia.

Amb la gana que corre per aquí ja és ben trist haver de tancar boques de tant lluny. Però si les han de repartir els nostres missaires... pobres russos!

Abans hauran de passar per la censura del Comitè de Defensa.

I es voldran enterar de si es confessen o combreguen amb les seves rodes de moli.

Escriu un cronista polític des de la meseta:

«Maura satisfecho...»
«Cierva reventando de gozo...»
«Todo el Gobierno entusiasmado...»
Aquí només faltaria afegir-hi: Censura. . . . censura.
Per a acabar de fer el quadre realista.

Com que s'havia comentat una suposada dimissió del Excel·lentíssim Governador de Toledo, el català senyor Farguell, aquest peje, va enviar des de la seva insula un telegrama desmentint la nova:

«Sigo orgulloso en el mando de la provincia. Farguell.»

Rèplica que's mereixeria:

«Doncs qui estigui bé que no's mogui... i no se'n desfaci.»

A Santa Bàrbara, patrona dels artillers, li han dedicat ara de nou un magnífic altar a l'església del Carme.

Molt bé.

Es a dir, no gaire bé.

En les presents circumstàncies el millor lloc per a un altar dedicat a Santa Bàrbara seria el cim més alterós del Gurugú.

¿Hace, la idea?

Un notari molt devot anà un dia a confessar-se acompanyat de la seva esposa.

Ella es confessà la primera i, havent-se el capellà adornat, i creient-se ja absoluta, es retirà, i s'apropà a la reixeta el seu marit.

Aleshores el mossèn es despertà i digué:

—Segueixi, segueixi... Estavem en allò de que vostè i el passant del seu marit s'estimaven... no és veritat?

El notari va palpar-se el front tot aixugant-se la suor.

EN PREPARACIO

Història Popular de Catalunya

per RAFEL MARQUINA

Pròleg de GABRIEL ALOMAR

Apareixerà l'obra completa, tots quatre volums a la vegada, puix la pràctica ens ha demostrat que el sistema d'«entregues» o quaderns publicats periòdicament, resulta un inconvenient i un enuig per al llegidor que, després de pagar-la a la llarga a més alt preu, es veu obligat a esperar mesos i mesos la totalitat de l'obra i per tant sense poder-se'n servir. En aquesta mena d'obres d'estudi i consulta el llegidor vol sapiguer lo que compra, i per això no hi ha com veure i examinar l'obra sencera.

4 toms de 4 x 22, de més de 300 planes pessetes 30, relligats, 40

Nota.—Des de la setmana que vé tindrem a disposició del públic el Butlletí de subscripció per la adquisició de l'obra amb un descompte de 15 per 100 al que suscriguí dit Butlletí.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CARRES del Olim, número 8